

DOROTKA A TAJEMNÝ DEŠTNÍK

Anna Burdová
ilustrace
Zuzana Slánská

ORIGONA

Copyright © Anna Burdová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-64-6

ID 039-01

*Milá Dorotko,
tato knížka byla vyrobena jen pro Tebe.*

*Nádherný Den dětí
Ti přeje*

brácha Dominik a švagrová Jitka

1.6.2026

Úvod

Tato knížka vypráví dobrodružný příběh jedné šikovné hnědovlasé modrooké holky. Hlavní hrdinka se jmenuje Dorota Domincová a bydlí s maminkou a strejdou Pavlem v Plzni. Narodila se 6. května 2022 a má oblíbenou žlutou barvu.

Jednoho dne, právě když se sluníčko probouzelo, se stala neuvěřitelná věc. Čtyři zvířátka v zoo náhle změnila barvu. Ale proč? Na vlastní oči případ zažili tři kamarádi – Dorotka, Kristýnka a Tobík.

Podarí se dětem zvířátkům pomoci? Tak pozorně poslouchejte nebo čtěte, ať se dozvíte, jak celé dobrodružství dopadlo.

1. Expedice do zoo

Byla to senzace! Toho dne se v televizi, v novinách a na internetu nemluvalo a nepsalo o ničem jiném, než o zoo. Tedy o zvířátkách, která najednou změnila barvu. Kdo to taky kdy viděl – růžová opice, modrý slon, zelená žirafa a oranžový klokan?

Kamarádi **Dorotka**, **Kristýnka** a **Tobík** se rozhodli, že se do zoologické zahrady vydají a podívají se na ta barevná zvířata na vlastní oči. Zrovna stáli na autobusové zastávce plné lidí. Všichni mířili do zoo. Živě diskutovali o tom, co se mohlo stát, že zvířátka zničehonic změnila barvu. Ani **Dorotka**, **Kristýnka** a **Tobík** nemluvili o ničem jiném.

„Já si myslím, že je někdo obarvil,“ rozumovala **Kristýnka**.

Dorotka si zaťukala na čelo. „Nevíš, jak asi? Vzal kbelík s růžovou barvou, štětku a pak skákal za opicí po větvích, aby ji mohl nabarvit.“

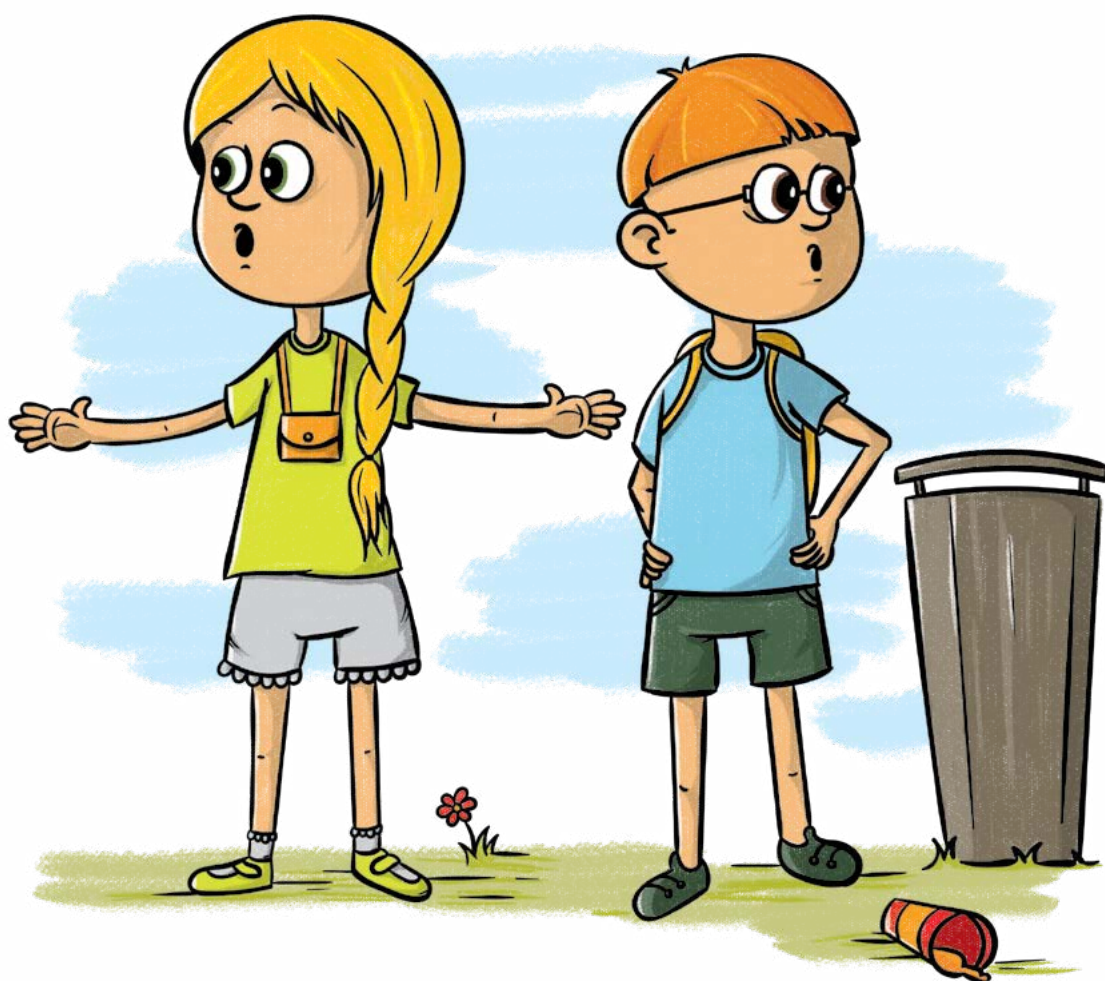
Všichni se rozesmáli. „No jasně, a pak si vzal zelenou barvu, štafle a šel nabarvit žirafu!“ přisadil si **Tobík**.

„Štafle nepotřeboval, měl váleček na teleskopický tyči, se kterým dosáhne žirafě až na parůžky,“ řehkala se **Kristýnka**.

Přijel autobus. Jenže Dorotka, Kristýnka a Tobík se do něj nedostali. Lidé ze zastávky se tlačili tak urputně, že ani jeden z kamarádů neměl šanci nastoupit.

„Ach jo. To už byl třetí autobus, co nám ujel,“ povzdechla si Kristýnka.

„Vsadím se, že pěšky už bysme tam byli,“ čepýřil se Tobík a nevrle kopl do kelímku z mekáče, který tu někdo nedbale odhodil.

„Aby nás nikdo nepředběhl, musíme stát na kraji nástupiště a až přijede autobus, hned se do něj cpát“ rozhodla **Dorotka**. A vydala se zaujmout stanoviště. Jenže jak se otočila a chtěla vykročit, o něco zakopla. Už se chtěla rozčílit, jaký je tu nepořádek, a že jsou ti lidé děsní, když odpadky odhazují, kde je zrovna napadne. Ale to, o co zakopla, nebyl vůbec žádný odpad.

„Jé, hele, někdo tady ztratil deštník. A takovej pěkný!“ řekla a začala si ho prohlížet. Byl opravdu krásný. Měl **žlutou** barvu, jakou má **Dorotka** nejraději, a různé zvířecí a květinové motivy – deštník jako dělaný pro návštěvu zoologické zahrady.

Dorotka se rozhlížela po lidech na zastávce, jestli někdo deštník nepostrádá, ale nikdo z přítomných se k němu nehlásil. A tak deštník rozevřela a zálibně si ho prohlížela. Pak si s ním začala točit a myslela přitom na to, že už by chtěla být v zoo. Jak se tak dívala na zvláštní obrazce, které se otáčením deštníku vytvořily z obrázků na něm, najednou...

Švííísss...

Udělal se kolem ní barevná spirála a ta ji začala vtahovat do sebe. **Dorotce** se až zatočila hlava. Zdálo se jí,

že je uprostřed obrovského barevného víru a letí kamsi doztracena.

A najednou šup! **Dorotka** se ocitla na nějaké cestě, kolem ní proudily davy lidí. Všichni si hlasitě povídali a pořád někam ukazovali. Rozhlédla se a zjistila, že je v zoologické zahradě.

„Jak jsem se sem dostala?“ ptala se sama sebe a nechápavě se dívala na rozevřený deštník, který pořád držela v ruce. Že by on byl příčinou toho všeho?

Protlačila se mezi lidmi až k výběhu slonů indických. Ve stádě asi sedmi tmavě šedých tlustokožců nápadně vynikal jeden, který měl jasně modrou barvu. **Dorotka** si musela promnout oči, aby si byla jistá, že dobře vidí. Ale podle hlasitého pokřiku lidí a dětí okolo bylo jasné, že není jediná, kdo vidí modrého slona.

Vzpomněla si na **Tobíka** a **Kristýnku**. Tohle musí vidět! Jak je sem ale dostane? Pak ji něco napadlo. Rozevřela deštník, zatočila s ním...

Švííísss...

Tobík a **Kristýnka** zatím stáli na autobusové zastávce a divili se, kam se **Dorotka** ztratila.

„Vidělas, jak se vypařila?“ zíral vyjeveně **Tobík** na místo, kde ještě před chvílí stála **Dorotka**.

Kristýnka nechápavě vrtěla hlavou. „Se světem se začíná dít něco divnýho, když v něm zvířata mění barvu a lidi mizí před očima.“

„No jo, ale jak teď všem vysvětlíme, že se ztratila?“ rozhazoval rukama **Tobík**.

Vtom se ale před ním objevila **Dorotka**, usmívala se a točila si rozevřeným deštníkem, jakoby nic.

„Tak teď už ale nechápu vůbec nic...“ vydechl udiveně **Tobík**.

„Zato já teď chápu úplně všechno,“ zasmála se **Dorotka**. „Pojďte a chyťte se mě každé z jedné strany,“ zavelela a kamarádi se jí každý chytili za loket. „A teď pozor, dámo a pane, bude to pořádněj sešup!“

Dorotka roztočila deštník a...

Švííísss...

Rázem je všechny tři strhnul barevný vír.

2. Zvívřata zmizela

Tobík, Kristýnka a Dorotka prošli zoologickou zahradu, kam se dostali díky kouzelnému deštníku. A opravdu viděli všechna čtyři zvířátka, která znenadání změnila barvu. Růžová opice, modrý slon, zelená žirafa a oranžový klokan byli smutní, protože se jim návštěvníci smáli. Dětem bylo zvířátek líto.

Už druhý den ráno se v novinách objevila důležitá zpráva: Barevná zvířata ze zoo přes noc zmizela! Vše nasvědčuje tomu, že utekla.

„To je ale průšvih! To neměla dělat,“ chytal se za hlavu **Tobík**. Dobře věděl, že zatímco v zoo byla zvířátka v bezpečí, venku jsou zranitelná, protože to tam vůbec neznají. Navíc, když jsou tak zvláště vybarvená, jsou moc nápadná. Co když je třeba bude chtít někdo chytit a prodat do cirkusu?

„Kdybychom jim tak mohli nějak pomoci...“ povzdechla si **Kristýnka**.

„Vždyť můžeme!“ vykřikla radostně **Dorotka**. „Máme přece deštník.“

„To je fakt, s tím můžeme zvířátka dopravit někam do bezpečí!“ radovali se **Kristýnka** s **Tobíkem**.

Dorotka hned utíkala pro deštník. Za chvíli už všichni tři stáli vedle sebe a připravovali se na cestu barevným vírem.

Švííísss...

Ocitli se v jakémsi parku. Rostla tu spousta velkých a košatých stromů a hustých keřů. Vypadalo to jako

příhodné místo, kde se může schovat opice i klokan. Ale slon a žirafa...?

Kamarádi procházeli parkem a hledali zvířátka. Jako prvního objevili modrého slona. Stál uprostřed malého jezírka, nabíral vodu do chobotu a stříkal si ji na záda. **Tobík**, **Kristýnka** a **Dorotka** se nenápadně plížili za křovím, aby slona nevyplašili, a dohadovali se, jak budou postupovat dál.

„Jáááuuu!“ vyjekla ale náhle **Kristýnka**.

Dorotka s **Tobíkem** se po ní ohlédli a už by začali lamentovat, že křičí, až by vyplašila i slona, jenže **Kristýnka** se držela za hlavu a naříkala: „Někdo mi něco hodil na hlavu,“ stěžovala si.

Dorotka vzápětí našla na zemi velkou borovou šišku. „Nedostala jsi tou šiškou?“

„Asi jo,“ přikývla **Kristýnka**.

„A nepřijde vám divný, že jsme pod listnatým stromem a **Kristýnce** spadne na hlavu šiška...?“ uvažoval **Tobík**. Chodil pod stromem kolem dokola a díval se do koruny jako pátrající detektiv.

„Mám ji!“ zvolal najednou. Holky se podívaly směrem, kam ukazoval. Už jen viděly, jak se mihlo cosi růžového. Nebylo pochyb, že to byla růžová opice ze zoo.

„Počkej, neutíkej! My ti chceme pomoci!“ volala **Do-
rotka** za opicí, která mrštně přeskakovala z větve na větev a ze stromu na strom.

„A je fuč...“ povzdechla si **Kristýnka**.

9. Pandy a slon

Ani indiánský lektvar všem zvířátkům nepomohl.

Kamarádi už byli bezradní. Proč Bimbo, Špilka a Hopík zůstávali barevní? Přemýšleli, za kým se teď vydají.

Rozhodli se navštívit Bimbovy příbuzné v Indii.

Švííísss...

Jenže se někde stala chyba... Když **Dorotka** zatočila deštníkem, nedostali se do Indie, ale do vedlejší Číny. Kousek od nich si na šťavnatých výhoncích bambusu pochutnával černobílý medvídek panda – a ti žijí jenom v Číně. Tohle navíc byla čínská zoologická zahrada, v níž chovali pandy, které jsou v přírodě téměř na vyhynutí.

Dorotka setkání s pandou využila k tomu, aby se jí zeptala, jestli nezná zvíře, které by mělo zvláštní barvu. Panda se zamyslela, přežvykovala přitom bambus, a pak řekla: „Tady v zoo žije ještě panda červená.“

A tak se děti a zvířátka vydaly na obchůzku po zoo, aby našly pandu červenou a zeptaly se, jak se jí to stalo, že zčervenala. Když po dlouhém hledání konečně našly její výběh, stál tam ošetřovatel, který se o pandy červené staral. Jakmile uviděl modrého slona, zelenou žirafu

a oranžového klokana, chtěl běžet pro ředitele – taková zvířátka by prý v zoo určitě chtěl mít.

Dorotce se naštěstí podařilo pana chovatele zadržet a vysvětlit mu, že Hopík, Špilka a Bimbo nejsou zvláštní druh, ale že potřebují pomoci. A hned se zeptala, jak to, že panda červená zčervenala.

Chovatel se zasmál: „Panda červená není panda velká, která zčervenala. Ony dokonce ani nejsou příbuzné. Panda červená je jiný druh a má takovou barvu už od přírody. Podívejte, támhle je!“ ukázal na větev jednoho stromu, kde si zrovna hověla jedna panda červená.

Všichni se na ni ohlédli. Na první pohled bylo jasné, že s velkým černobílým medvědem nemá tahle šelmička nic společného. Byla jen o něco větší než kočka, měla dlouhý ocas jako liška a až na světlou hlavu měla srst po celém těle rudou.

Kamarádi tak odpověď na svou otázku zase nenašli, a tak **Dorotka** zatočila deštníkem, aby se vypravili za slony indickými.

Švííísss...

Tentokrát se to podařilo. Ocitli se v Indii, v jakési podhorské oblasti. Hned spatřili stádo slonů, kteří se brouzdali v řídce.

Bimbo byl nadšený, že vidí své příbuzné, a okamžitě se k nim rozběhl. Ti se ale modrého slona nejdřív trochu lekli. Bimbo jim vyprávěl, co se mu stalo, a sloni se ho přestali bát. Obstoupili ho a začali ho utěšovat, že to jistě bude zase brzy dobré. Cachtali se ve vodě a povídali si tak dlouho, až kamarádi na Bimba museli zavolat, že už je čas jít.

